

21284 - Дар мавриди күштори мусулмонон дар Фаластин ва дар саросари ҷаҳон чӣ бояд кард?

савол

Мавқеи мо дар мавриди күштори мусулмонон дар Фаластин ва дигар қисматҳои ҷаҳон, ки дар ҳоли ҳозир рух медиҳад, ки дар онҷо хонаҳояшон вайрон карда мешаванд, заминҳои кишоварзии онҳо таҳриб мешаванд, қӯдакон күшта мешаванд, заҳмиён дар хиёбонҳо боздошт мешаванд, хонаҳо бомбаборон мешаванд ва мардум аз ҷониби яхудиён ва дигарон аз ҳаридани эҳтиёҷоти рӯзмарраи зиндагӣ, аз қабили ғизо ва нӯшокӣ манъ карда мешаванд, чӣ гуна аст? Ман ҳамчун мусулмон (дар ин ҳолат) чӣ кор карда метавонам?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

1- Шумо бояд дуо кунед, аз ҷумла қунут дар намоз. (Паёмбар дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод дар ҳангоми балову мусибатҳо дар намозҳо қунут меҳонд. Дар қунути худ дуо мекард, ки Аллоҳ мӯъминони заифро начот бидиҳад ва қаҳру ғазаби худро бар болои золимону кофирон нозил биқунад). Дуо яке аз бузургтарин василаҳоест, ки Аллоҳ таъоло ба воситай он мӯъминонро бар душманашон пирӯз мекунад.

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) фармудааст:

«Оё ҷуз бо заифонатон нусрат дода мешавед ва рӯзӣ дода мешавед?»

Ривояти Бухорӣ (2896).

Лафзи Насоӣ (3178) чунин аст:

«Дар ҳақиқат Аллоҳ таъоло ин умматро ба воситай заифонаш нусрат медиҳад, яъне ба сабаби дуоҳояшон, намозҳояшон ва ихлосашон». Албонӣ ин ҳадисро дар китоби "Саҳиҳу-н-насоӣ" саҳех донистааст.

2- Ҷамъоварии садақа ва фиристодани он ба воситай шахсони боваринок.

3- Пуштибонии мазлумон бо ҳар роҳ, аз ҷумла тавассути воситаҳои ахбори оммаи муҳталиф, бо эзоҳ намудани воқеият ва иттилоъ додан ба ҷаҳониён дар мавриди шаклҳои беадолатӣ ва таҷовуз алайҳи мардуми Фаластин ва дигар мусулмонон.

4- Барангезондан ва бедор кардани ҳиммати донишмандон, даъватгарон, воизон ва нависандагон барои баёни зулму беадолатии пешомада ва саҳлангорӣ дар рафъи он ва басичу сафарбар кардани уммат барои дифоъ аз муқаддасот.

5- Муҳосабаи нафс (назорат, баррасӣ ва ҳисобу китоб намудани нафси худ) барои қӯтоҳӣ намудан нисбат ба ҷанг ва нияту орзуи он ҳангоми нотавонӣ.

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) фармудааст:

«Ҳар қас бимирад ва (дар роҳи Аллоҳ) начангад ва нияти ҷанг ҳам надошта бошад, пас бар шоҳае аз ниғоҳ мурдааст». Ривояти Муслим (3533).

6- Тарбияи фарзандон бар душманий варзидан бо яҳудиён ва душманони дин ва воҷиб будани ҷиҳод бар зидди онҳо ҳангоми тавоной.

7- Пайгирии тамоми василаҳои омодасозии нерӯи моддӣ ва маънавӣ, барои омодагӣ дар муқобили душман.

Аллоҳ таъоло фармудааст:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْحَيْلٍ ثُرَّهُبُونَ بِهِ عَدُوُّ اللَّهِ وَعَدُوُّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا يَرْجِعُونَ). (تَعْلَمُوهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ).

(سورة الأنفال: ٦٠).

«Ва барои (мубориза бо) онон ҳарчи дар тавон доред, аз нерӯ ва аспҳои варзида омода созед, то бо он душмани Аллоҳ ва душмани худро битарсонед ва (ҳамчунин) душманони дигаре ғайр аз онҳоро, ки шумо онҳоро намениносед ва Аллоҳ онҳоро мениносад, (битарсонед)». (Сураи Тавба: 60).

8- Ёдрас намудани фазилати шаҳодат дар роҳи Аллоҳ ба худ ва дигарон, омӯхтани аҳкоми ҷиҳод ва дил бардоштан аз дунё.

- 9- Истифода аз шабакай интернет дар муқобили яхудиён, расонай ва фарҳангӣ бо таъсиси вебсайтҳое, ки чиноятҳои онҳоро ошкор менамоянд ва дурӯғи онҳоро ифшо мекунанд ва ҳамчунин дар сайтҳои баҳсу гуфтугӯ, ки дар он сайтҳо афкору андешаҳои худро пахш мекунанд, ширкат варзида, афкори ботили онҳоро рад намуда ва дурӯғу бӯхтонҳои онро баён намудан ва шаклҳои дигари муқовимат.
- 10- Нома навистан ба иттиҳодияҳои байналмилалии ҳуқуқи башар ва ба ҳар гуна созмонҳои байналмилалӣ ва иттилоъ додан ба онҳо оиди чиноятҳои яхудиён дар Фаластин ва талаби ба ҷавобгарии ҷиной қашидани шахсоне, ки дар паси онҳо меистанд.
- 11- Мусулмонони муқими кишварҳои ғарбӣ бояд аз он ҳукumatҳо талаб кунанд, ки дар рафъи ин бӯхронҳо нақши мусбат дошта бошанд ва онҳоро ба самти адолату инсоф таҳти фишор қарор бидиҳанд.
- 12- Тақозои ба шиддат фаъолшавии нақши муассисаҳо ва созмонҳои хайрияви дар ҷаҳони Ислом, то дар фарёдрасӣ ва расонидани кӯмак ба бародаронамон фаъол бошанд.
- 13- Мусулмон бояд барои таҳрики ҷомеаи атрофи худ барои вокуниш намудан ба рӯйдодҳо саъю талош кунад ва мардумро тарғибу ташвиқ намояд, ки ҳар яке аз онҳо ҳар ҷизеро, ки аз дасташ меояд, анҷом бидиҳад.
- 14- Таъқид кардан ба ин ки ин қазия қазияи исломӣ аст, ки масъулияти он ба дӯши тамоми мусулмонон, ҳукumatҳо ва ҳалқҳо мебошад. Ин танҳо қазияи фаластиниҳо ва ё арабҳо нест, балки қазияи тамоми мусулмонон аст.
- 15- Суҳанронӣ кардан дар мавриди одӣ созии равобит ва мӯътадил кардани муносибат (бо Истроил) ва хатарҳои он ва баён намудани зарарҳои он ба кишварҳое, ки онро оғоз кардаанд, шояд онҳо (аз ин корашон) тавба кунанд ва бозгарданд ва дигарон (аз ин кор) парҳез кунанд.

16- Тамос гирифтан бо фаъолони расонай (ва хабарнигорон)-и бошарофат – араб ва ғайри араб – ва тарғибу ташвиқ намудани онҳо ба навистан ва тақдими барномаҳое, ки афкори умум ва ҳукуматҳоро водор созанд, то бо андаке адолат бо ин буҳронҳо бархӯрд кунанд ва дар канори мазлумон биистанд.

Аз Аллоҳи баландмартабаи тавоно ҳоҳонем, ки дини худро нусрат бидиҳад ва калимаи худро боло бибарад.

Шайх Мұхаммад Солеҳ Ал-Мунаҷҷид